



בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 21-09-42947 מ' נ' מ' מ'

בפני כבוד השופטת אספרנצה אלון

המבקש

א.מ.

ע"י ב"כ עוה"ד רן רייכמן

נגד

המשיבה

ט. מ. מ.

ע"י ב"כ עוה"ד אפרת שחר גילה

פסק דין

1

2 1. לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לענייני משפחה בחדרה (כב' הרשמת הבכירה
3 טלי מירום) מיום 31.08.2021 שניתנה בתיק תה"ס 15530-11-20 (להלן: "**בית משפט קמא**"), אשר
4 במסגרתה נדחתה בקשת המערער להטיל עיקול זמני, במעמד צד אחד, אשר הוגשה במסגרת
5 תביעתו לביטול הסכם ממון שנחתם לכאורה למראית עין, תביעה לסעד הצהרתי ותביעה לאיזון
6 משאבים לפי חוק יחסי ממון.

7

8

וכך קבע בית משפט קמא:

9

10 "7. לא מצאתי כי המבקש ביסס בבקשתו ראיות מספקות לכאורה בקיום עילת
11 תביעה, כנדרש על פי הוראות **תקנה 95(ב) לתקסד"א**. כאמור, וכפי שצייתי
12 בהחלטתי הקודמת, קיומה של תביעת האכיפה שהגישה המשיבה שוללת לכאורה
13 את טענת המבקש לפיה שני הצדדים מודעים ומסכימים לכך שהסכם הממון הינו
14 הסכם למראית עין. אינני מוצאת כי יש בהודעת הוואטסאפ עליה מבקש המבקש
15 להסתמך כדי לבסס את טענתו בדבר היות הסכם הממון הסכם למראית עין.

16

17 8. לכך אוסיף, כי בדיון בבקשה לאישור ההסכם משנת 2009, הצהיר המבקש -
18 "**ברור לי שאם מחר האשה מבקשת להתגרש, כל הרכוש שנצבר במהלך**
19 **הנישואים יהיה שלה, ללא כל קשר על שם מי הוא רשום**"; ואילו בדיון בשנת
20 2015 בבית הדין הרבני, בו אושר הסכם הגירושין, הבהיר בית הדין למבקש -
21 "**אתה מבין שלאחר שלהסכם יינתן תוקף של פסק דין, זה מחייב והאשה תוכל**
22 **להעביר את כל הרכוש על שמה? לא תוכל לטעון שההסכם היה פיקטיבי או**
23 **שהיו לו תנאים**". והמבקש השיב: "**כן, אני מבין**".

24



בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 21-09-42947 מ' נ' מ' מ'

9. על רקע טענות המשיבה בתביעת האכיפה שהגישה ושתי הודאותיו של המבקש, הן בבית המשפט כאן, בעת אישור הסכם הממון, והן בבית הדין, בעת אישור הסכם הגירושין, כי הוא מנוע מלטעון כי ההסכם פיקטיבי, לא ניתן לומר, כי המבקש ביסס ראיות מספקות לכאורה בקיומה של עילת תביעה.

10. לא מצאתי כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי יש בו כדי לחזק את עילת התביעה כאמור; כל שקבע בית המשפט המחוזי הוא, כי אין בהכרעתו של בית הדין הרבני בשאלת תוקפו של הסכם הגירושין כדי ליצור השתק ולמנוע מהמבקש מלהעלות כאן את טענותיו בדבר הסכם הממון; ועל כן, כך קבע בית המשפט המחוזי, לא היה מקום להורות על סילוק התביעה, אלא ראשית על בית המשפט לבחון את התשתית הראייתית שתובא בפניו, לקבוע האם נפלו פגמים בכריתת הסכם הממון ועל יסוד זאת להכריע בשאלה האם יש מקום לבטלו או לאכפו. בית המשפט המחוזי קבע, אמנם, כי לא ניתן לומר באופן חד משמעי, מבלי לשמוע ראיות בסוגיה, כי אין יסוד כלשהו לתביעת המבקש, כנדרש לצורך סילוק תובענה על הסף; אולם אין בכך כדי לבסס עילת תביעה ברמה הנדרשת לצורך מתן צו עיקול המבוקש.

11. בנוסף, לא מצאתי כי המבקש ביסס כדבעי את טענתו בדבר הברחת הנכסים על ידי המשיבה. ראיות למכירת תכשיטים ו"נכסים אחרים" לא הוצגו; לא כל שכן בסכומים הנטענים. אשר לפרוטוקול הדיון משנת 2019, הרי שמעיון בו עולה כי המבקש כלל לא התייצב אליו; הקטע שצוטט בבקשה הינו מדיון אחר בבית הדין הרבני, שצורף בחלקו בלבד, ועל כן לא ניתן לברר מה מועדו. מכל מקום, לא מצאתי כי יש בכך כדי לבסס את החשד להברחת נכסים על ידי המשיבה. טענות אלו של המבקש נטענו בעלמא ובאופן סתמי, ללא תימוכין מינימליים.

12. מכל אלו אינני מוצאת לנכון לקבל את הבקשה ולתת את הסעד המבוקש בה בכלל, ובמעמד צד אחד בפרט."

(להלן: "החלטה קמא").

רקע, תמצית ההליכים ותמצית טענות הצדדים

2. הצדדים נישאו כדמו"י, לטענת המבקש, נישאו בשנת 1995 ונולדו להם ארבעה ילדים (ראו סעי' 1 לבקשה) ולטענת המשיבה הם נישאו בשנת 1997 ונולדו להם שלושה ילדים משותפים (ראו סעי' 1-2 לתביעה לאכיפת הסכם). המבקש הינו קבלן בניין והמשיבה תפקדה במהלך חייהם המשותפים



בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 21-09-42947 מ' נ' מ' מ'

כעקרת בית. בשנת 2009 חתמו הצדדים על הסכם ממון, במסגרתו הסכימו כי כל הרכוש כולל זכויות בנכסי מקרקעין, חשבונות בנק, רכבים, מניות ואו כל זכות מסוג אחר, לרבות בית המגורים ויחידות הדיור יהיו שייכים למשיבה בלבד. הסכם הממון אושר על ידי בית משפט לענייני משפחה בחדרה בפסק דין בשנת 2009.

3. בשנת 2015 נחתם בין הצדדים הסכם גירושין בגדרו הוסכם כי הסכם הממון מחייב את הצדדים ובכל מקרה של סתירה בינו לבין הוראות הסכם הממון, האמור בהסכם הממון גובר. הצדדים התגרשו בשנת 2015 והמשיכו לנהל מערכת יחסים שעל טיבה חלוקים הצדדים.

4. בשנת 2019 הגישה המשיבה תביעה לאכיפת הסכם הממון לבית משפט לענייני משפחה והמבקש הגיש תביעה לשלום בית ואו לחלופין לגירושין לבית הדין הרבני. תביעתו נדחתה בשנת 2020 והצדדים התגרשו בגט לחומרא. תביעות נוספות שהגיש המבקש לבית הדין האזורי בנתניה ולבין הדין הרבני הגדול נדחו. כן נדחתה עתירת המבקש למתן צו כנגד בית הדין הרבני האזורי ובית הדין הגדול.

5. המבקש הגיש תביעה לבית המשפט לענייני משפחה בחדרה, במסגרתה עתר למתן סעד הצהרתי על בטלות הסכם המכר, מן הטעם שמדובר בהסכם למראית עין, עניין בו מודים, לטענתו, שני הצדדים. בית משפט לענייני משפחה בחדרה נעתר לבקשת המשיבה והורה על דחיית תביעתו של המבקש על הסף. יצוין כי במקביל להגשת התביעה, הגיש המבקש בקשה להטלת עיקול וזו נדחתה.

6. ערעור שהגיש המבקש על ההחלטה המורה על דחיית התביעה על הסף, התקבל על ידי בית המשפט המחוזי. הוחלט פה אחד לקבל את הערעור בכל הנוגע לסוגיית תוקפו של הסכם הממון והתיק יושב לבית המשפט לענייני משפחה על מנת להכריע בתביעת המבקש (עמ"ש 39217-03-21 מיום 28.07.2021). בהתאם לפסק הדין של ערכאת הערעור הגיש המבקש בקשה למתן הוראות. בית משפט לענייני משפחה בחדרה הורה על הגשת תביעה מתוקנת.

7. המבקש הגיש תביעה מתוקנת ובמקביל הגיש את בקשתו למתן צו עיקול על נכסים וכספים, שלפי גרסתו חצי מהם שייכים לו. ביום 31.08.2021 ניתנה החלטה, מושא בקשת הערעור, הדוחה את בקשתו.

8. על החלטה זו הגיש המבקש בקשת רשות ערעור.

9. לטענתו, שגה בית משפט קמא בהחלטתו. מאזן הנוחות ועיקרון ההכבדה נוטים לטובתו. באם לא יתקבל הצו, יהא קושי לקיים את פסק הדין לכשיתקבל, שעה שמדובר בנכסים רבים. לגרסת



בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 21-09-42947 מ' נ' מ' מ'

המבקש, מלוא רכוש הצדדים שנצבר במהלך חייהם המשותפים נצבר בעיקר מעיסוקו ועמלו. המבקש הציג, לטענתו, ראיות מוצקות וחזקות לביסוס תביעתו כי הסכם הממון שנחתם הינו למראית עין בלבד. המבקש הפנה להליכים שהתנהלו בבית הדין הרבני, לאמירות המשיבה, לתמלילים ולהודעות הטקסט. כן מפנה המבקש לכך שהצדדים חזרו לקיים יחסי אישות, האישה לא ביצעה כל העברת רכוש משמם של הצדדים לשמה ועובדה זו מחזקת את תביעתו כי מדובר בהסכם למראית עין. המבקש הפנה לקביעות ערכאת הערעור: "... לא ניתן לומר באופן חד משמעי הנדרש על פי הפסיקה, כי אין לתביעת המערער יסוד, וכי חסרים בה "התבן והלבנים" להקים נטבים על בסיסה...".

10. לטענת המבקש, שגה בית משפט קמא משקבע כי תנאי למתן צו עיקול הוא חשש לטענת הברחה. על פי הדין והפסיקה, צו עיקול זמני הינו סעד ארעי שנועד לשמור על המצב הקיים - קרי, סטטוס קוו, ולפיכך היה על בית משפט להיעתר לצו העיקול, במיוחד שעסקין בסכומים גבוהים ביותר שלא ניתן יהיה לגבותם בעתיד כאשר יתקבל פסק דין, באם לא יינתן הצו המבוקש.

11. המבקש עתר לבטל את החלטת בית משפט קמא ולהטיל עיקול על נכס מקרקעין - וילה בת מספר רב של חדרים ועוד מספר יחידות דיור, דמי שכירות המתקבלים מהשוכרים ביחידות הדיור, רכבים, חשבונות בנק, זכויות כספיות ותכשיטים.

12. המשיבה בתגובתה התנגדה להטלת העיקול ואף התנגדה להצעת בית המשפט שירשם עיקול ברישום בלבד על המקרקעין. לטענתה, סיכויי התביעה קלושים ביותר. המבקש לא הציג ולו ראשית ראיה כי אי מתן הצו עלול להכביד על ביצוע פסק הדין. המשיבה הפנתה להכרעות שנתנו בעניינם של הצדדים, בין השאר פסק דינו של בית משפט לענייני משפחה בחדרה שאישר ונתן תוקף להסכם הממון בין הצדדים, לפסקי הדין של בית הדין הרבני בנתניה בגדרם אושרו גירושי הצדדים ונדחתה תביעת האיש לשלום בית וכן תביעתו לסתירת הדין, החלטת בית הדין הרבני הגדול שדחה את הערעור שהגיש וכן החלטת בג"ץ שדחתה את העתירה שהגיש המבקש על החלטת בתי הדין. לטענתה, החלטת ערכאת הערעור לכל היותר, פתחה את דלתו של המבקש להגשת תביעה בבית משפט לענייני משפחה ותו לא. אין בה ולו כל רמיזה ביחס לסיכויי התביעה. המשיבה הוסיפה כי המבקש לא שילם לה את ההוצאות שנפסקו לטובתה בהליכים קודמים וכן הוא חב לה חוב מזונות בסך של כ-30,000 ₪ נכון למועד תגובתה, ולפיכך עותרת המשיבה לחייב את המבקש להפקיד ערובה בסכום שלא יפחת מ-50,000 ₪.

דין והכרעה



בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 21-09-42947 מ' נ' מ' מ'

13. מצאתי כי דין בקשת הערעור להתקבל בחלקה תוך חיוב המבקש בהפקדת ערובה בסך 30,000 ₪ בקופת בית משפט קמא כתנאי להטלת העיקול, והכל כפי שיובהר כדלקמן.

14. מטרתו של סעד זמני היא להבטיח זכות לכאורה במהלך ההליך המשפטי, את קיומו התקין והיעיל של ההליך או את ביצועו הראוי של פסק הדין. מתן סעד זמני, מחייב את שכנועו של בית המשפט על בסיס ראיות מספקות לכאורה לקיומה של עילת תביעה, קיומם של התנאים למתן הסעד ואת נחיצותו של הסעד הזמני לצורך הגשמת מטרתו. בנוסף לאמור, יש לשקול אם אין סעד אחר אשר יכול להשיג את התכלית שלשמה נועד הסעד הזמני, ושפגיעתו במשיבה תהא קלה יותר, תום לבם של בעלי הדין הן בקשר לגוף העניין והן בקשר להגשת התביעה ובקשת הסעד הזמני.

15. לצורך מתן סעד זמני נשקלים שני עניינים עיקריים. האחד, סיכויי התביעה העיקרית, או למצער אם עומדת שאלה רצינית לדיון או שמא מדובר בתביעת סרק על פניה; השני, מאזן הנוחות בין הצדדים, קרי אם בהערכת מכלול הסיכויים והסיכונים הנלווים לתביעה העיקרית עלול אי מתן הצו להסב נזק למבקש שיהיה גדול מנזק העשוי להיגרם ממתן הצו למשיבה המתנגדת לו. בדיקת קיומו של התנאי הראשון נעשית באורח לכאורי בלבד, ואין היא אמורה לשקף עמדה נחרצת לגבי סיכויי התביעה העיקרית; בחינת התנאי השני היא בעיקרה מעשה של איזון אינטרסים (עיינו: רע"א 6994/00 בנק מרכנתיל דיסקונט בע"מ נ' יצחק אמר, נו(1) 529 (2001)).

16. בין שני השיקולים קיים יחס גומלין שכונה בפסיקה כ"מקבילית כוחות" (עיינו: רע"א 10509/05 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' בגס, (נבו, 25.12.2005). משמעות הדבר - ככל שמאזן הנוחות נוטה לכיוונו של מבקש הסעד כך רף הדרישה לקיומה של שאלה רצינית לדיון קטן ולהיפך (עיינו: רע"א 3569/10 אלו עוז בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ (נבו 28.06.2010) והאסמכתאות הנזכרות שם)).

17. מצאתי לנכון לשוב ולאזכר את תקנת הציבור המחייבת לעקור מן השורש תופעה פסולה של שימוש לרעה בהליכי בית משפט, כגון אישור הסכמי גירושין או הסכמי ממון למראית עין. מדיניות שיפוטית זו של בית המשפט למשפחה מביאה לכדי נטל ראייתי כבד יותר על בן הזוג התובע ביטול הסכמים בטענה של פיקטיביות. הדרישה הראייתית הנדרשת במקרים מעין אלה אמורה להיות כדרישה הראייתית הנדרשת במשפטי מרמה והונאה בהליכים אזרחיים, שהרי השימוש בערכאות כדי לאשר הסכמים למראית עין פיקטיביים הוא בגדר סוג של הונאה לא רק כלפי צדדים שלישיים, אלא גם כלפי בית המשפט (עיינו: תמ"ש (משפחה תל אביב-יפו) 13461/96 אמיר אלטשולר נ' אהובה אלטשולר, תשסא (2001) 625 (2002)).

18. עם זאת, בעמ"ש 21-03-39217 נקבע כי: "במקרה שבפנינו, לא ניתן לומר באופן החד משמעי הנדרש על פי הפסיקה, כי אין לתביעת המערער יסוד, וכי חסרים בה "התבן והלבנים להקים נדבכים על בסיסה", הן בשל הצורך לבחון את התשתית הראייתית הנכונה ולקבוע קביעות



בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 21-09-42947 מ' נ' מ' מ'

עובדתיות בעולות ממנה, והן בשל השאלה המשפטית שעשויה לעלות כתוצאה מן הקביעות
העובדתיות האמורות, ולפיכך אין לדחותה על הסף".

הכרעה זו של בית המשפט המחוזי אכן מאפשרת למבקש הגשת תביעה ושימוש בזכות גישתו
לערכאות, אשר כידוע הינה זכות חוקתית (עיינו: ע"א 733/95 ארפל אלומיניום בע"מ נ' קליל
תעשיות בע"מ, נא(3) 577 (1997)).

19. מקבילית הכוחות מובילה למסקנה כי המבקש לא הצליח לבסס ברמה הנדרשת לצורך הטלת צווי
עיקול זמניים על דמי השכירות, הרכבים, חשבונות הבנק והתכשיטים. לטענת המשיבה, היא
מקבלת לידיה את דמי השכירות אשר באופן בלעדי מועברים לתשלומי המשכנתא המוטלים על
הנכס והינם משמעותיים. משכך, הטלת עיקול על דמי השכירות עלולה להביא בסבירות גבוהה
להיעדר יכולת לשאת בתשלומי המשכנתא החודשיים. הוא הדין באשר להטלת עיקול על חשבונות
הבנק שיביא להכבדה, שלא לצורך.

20. כאן המקום לציין כי המבקש לא הציג ראיות בדבר הברחת נכסים על ידי המשיבה, לא הציג ראיות
בדבר מכירת תכשיטים ולא הציג ראיות באשר להברחת כספים מחשבונות בנק, אשר כאמור כרגע
ועל פניו, הינם בבחינת רכושה של המשיבה, וזאת לאור הסכם הממון ומשמעותו המשפטית
והאופרטיבית. בנוסף, לא שוכנעתי כי נזקו של המבקש מול נזקה של המשיבה יהיה חמור יותר
באם לא יינתן הסעד הזמני המבוקש.

21. אין לשכוח גם כי ראיות המשיבה מצודדות במסקנה המשפטית כי היא בעלת הזכויות הקנייניות
ברכוש, על כך משמעותיות הדבר לעניין הטלת צו עיקול זמני ופגיעה בקניין. זכות הקניין הינה זכות
חוקתית המעוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. כל רשות מרשויות השלטון ובכלל זה בית
המשפט חייבת לכבד אותה. זאת ועוד, ההסדרים בדבר עיקול זמני מעוגנים בעיקרם בחקיקת
משנה (תקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018), אשר כפופה לחקיקה ראשית, כל שכן לחוקי יסוד
(עיינו: בש"א 4459/94 עמנואל סלמונוב נ' משה שרביני, מט(3) 479 (1994)).

22. בבקשת רשות הערעור שהגיש המבקש, הוא מצא לנכון לצטט את דברי בית הדין האזורי נתניה,
כדלקמן: "לפנים מן הצורך אעיר כי נעשה כאן מעשה נבלה כפול, פעם ראשונה כשבני הזוג
שיתפו פעולה יחד וחתמו על הסכם גירושין והתגרשו בפועל כדי להבריה כספים מנושים
פוטנציאליים ולהיפטר מנשיאה באחריות ככל ויכנסו לחובות, וזאת כפי הנראה בלחץ של
האישה, ופעם שנייה כאשר האישה השתמשה וניצלה את היכולת החוקית שלה ונישלה את
בעלה מנכסים שעמל עליהם והשיגם ביגיע כפיו".



בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 21-09-42947 מ' נ' מ' מ'

23. מבלי לקבוע מסמרות, אציין כי ציטוט שכזה יכול להעיד כי ההסכם נעשה על דעת הצדדים, לצורך
הברחת כספים מנושים פוטנציאליים, קרי, הצדדים דווקא כן התכוונו להסדר המשפטי הכלול
בהסכם (עיינו: ע"א 1780/93 **בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' יהודית אולצ'יק**, נ(2) 041 (1996)).
מכל מקום, ציטוט שכזה כלל לא מועיל להוכחת תום ליבו של המבקש לגופו של עניין, אלא להיפך.
ציטוט שכזה מעיד על כך שהסכם הממון שערכו הצדדים, במידה ואכן לכאורה נערך למראית עין,
נעשה באופן "פתלתל" ולצורך מטרה שאינה כשרה, הברחת כספים מנושים פוטנציאליים ופטור
מנשיאה באחריות עתידית, במידה ויכנסו לחובות כספיים. חוסר תום לב זה, פועל לחובת המבקש,
אשר בא כיום לבקש סעד מבית המשפט, לאחר שעל פניו ולגרסתו הוא עצמו, ניגש אליו בעבר באופן
מניפולטיבי, על מנת לקבל גושפנקא חוקית למהלך שהינו ספק חוקי, ולבטח איננו כשר.

24. בכל הנוגע למקרקעין, ובמיוחד נוכח שוויים והיקפם, דומני כי מאזן הנוחות פועל לטובת המבקש,
ולו מחמת הספק, ומשכך יש להתערב בהחלטת בית משפט קמא, באופן חלקי ולהורות על הטלת
עיקול על נכס המקרקעין.

25. עסקינן במקרקעין שלטענת המבקש שייך לו ולמשיבה, בת זוגתו לשעבר, יחדיו. גם כאן הנתונים
העובדתיים שמסרו הצדדים שונים, המבקש טען כי מדובר בוילה ושלוש יחידות דיור ואילו
המשיבה טענה שמדובר בארבע יחידות דיור. לאור היקף המקרקעין, שווים וההלכה המשפטית כי
דירת מגורים הינה "גולת הכותרת של חזקת השיתוף" (עיינו: א' רוזן-צבי, **דיני המשפחה בישראל**
בין קודש לחול (פפירוס, תש"ן) 153 - 154; ע"א 806/93 **יהודית הדרי נ' שלום הדרי** (מח) 685
(1994)), נראה לי כי עוצמת משקל התנאי בדבר מאזן הנוחות, מצד אחד, וקיום טעם בבירור
התביעה לגופה גם אם סיכוייה אינם גדולים, מצד אחר, מצדיקים הטלת עיקול זמני לגבי
המקרקעין, שכן יש ממש בטענת המבקש כי החשש להכבדה אם לא יוטל העיקול, פועל לטובתו,
כך גם מאזן הנוחות.

26. עם זאת, הואיל ובתביעה שהגיש המבקש בבית משפט קמא הסעד המבוקש לעניין המקרקעין היה
להורות על "**פירוק השיתוף בנכסים המשותפים של הצדדים וחלוקת דמי המכר מחצה על**
מחצה", הרי שעל פי טענת המבקש, זכאותו במקרקעין הינה לכל היותר 50% מהמקרקעין, ואילו
50% הנוותרים שייכים לידי המשיבה.

סוף דבר

27. בקשת רשות הערעור מתקבלת חלקית באופן שיוטל צו עיקול ברישום בהיקף של 50% מהזכויות
במקרקעין, ובכפוף לכך שהמבקש ימציא התחייבות עצמית, וכן יפקיד ערובה בסך 30,000 ₪ וזאת
תוך 30 יום מהיום.



בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 21-09-42947 מ' נ' מ' מ'

1 28. המבקש יפקיד את הערובה ואת ההתחייבות העצמית בקופת בית משפט קמא ולאחר מכן יתן בית
2 משפט קמא צו עיקול זמני בהתאם להחלטה זו.

3
4 29. נוכח התוצאה, כל צד יישא בהוצאותיו.

5
6 פסק הדין מותר לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

7
8 המזכירות תמציא לצדדים ותסגור התיק.

9
10 ניתן היום, ד' שבט תשפ"ב, 06 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

11

אספרנצה אלון, שופטת

12
13